

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Terezy Kučerové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **BÖGL a KRÝSL, k. s.**, IČ 263 74 919, sídlem Praha 5, Hlubočepy, Renoirova 2a, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem v Brně, Bubeníčková 502/42, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 12. 2016, č.j. 3950/1.30/16-3,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 20. 2. 2017 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“ žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2016, č.j. 3950/1.30/16-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl částečně změněn výrok rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 29. 2. 2016 č.j. 9075/5.30/15-66, kterým byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu na úseku bezpečnosti práce ve smyslu ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, když jako zaměstnavatel nedodržel požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci stavby „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř“ rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 002 přes potok v městysi Vilémov, a to z hlediska

předcházení rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi či v jeho těsné blízkosti, neboť neuplatnil povinnosti zaměstnavatele z hlediska soustavného vyhledávání nebezpečných činitelů a podcenil riziko vzniklé činnosti druhého zhotovitele společnosti Strabag a. s. na témže pracovišti. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 3 odst. 2 písm. n) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Dále se žalobce dopustil správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, když porušil povinnosti týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovené zákonem č. 309/2006 Sb., protože neorganizoval práci a nestanovil pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi padajícími nebo vymrštěnými předměty. Tímto jednáním bylo porušeno ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb. ve spojení s ust. § 102 odst. 3 zákoníku práce. Dále se žalobce dopustil správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že neseznámil své zaměstnance blíže specifikované ve výroku rozhodnutí, kteří prováděli práci na staveništi pod klenbou mostu s riziky uvedenými v technologickém předpisu ze dne 15. 8. 2014. Tímto jednáním žalobce porušil § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce. Za spáchané delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.186.000 Kč

Žalobou napadeným rozhodnutím byla změněna původně uložená pokuta ve výši 1.186.000 Kč na částku 650.000 Kč. V ostatních částech zůstalo prvostupňové rozhodnutí beze změny.

Žalobce podanou žalobou napadá všechny výroky žalovaného rozhodnutí, které je v každém jednotlivém bodu odůvodnění z důvodů žalobou blíže specifikovaných nepřezkoumatelné. Spolu s napadeným rozhodnutím žalobce požaduje zrušit i rozhodnutí vydané správním orgánem prvního stupně.

Předně je žalobcem rozporován postup žalovaného, který žalobci odmítl sdělit, jaké pokuty byly uloženy ostatním zhotovitelům na stavbě. V této souvislosti žalovaný žádným způsobem nevypořádal námitku žalobce, kterou rozporoval jeho postup, kdy mu nebyla k jeho žádosti poskytnuta rozhodnutí o správních deliktech ostatních zhotovitelů. Žalobce ve vztahu k této žalobní námitce rozporuje rovněž postup správního orgánu, který v případě jednotlivých zhotovitelů vedl oddělená správní řízení, ačkoliv tato měla být s ohledem na spolupachatelství vedena jako řízení společné. Žalované rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Nepřezkoumatelné je napadené rozhodnutí dále pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl, proč nebyly provedeny žalobcem navrhané důkazy. Žalovaný bez bližšího odůvodnění označil žalobcem předložený seznam navrhaných důkazů za účelový, neboť žalobce k němu neuvedl žádné bližší důvody, pro které by měl být ten který důkaz ve správním řízení proveden. Tímto postupem žalovaného nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci.

Zároveň žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že žalovaný pouze v obecné rovině konstatoval, že se žalobce dopustil správního deliktu, neboť nevyhledával rizika a nepředcházel nebezpečí, aniž by uvedl konkrétní porušení konkrétní činnosti. Z tohoto důvodu nebyla naplněna ani preventivní funkce uložené sankce, neboť žalobci není ani do budoucna zřejmé, jak konkrétně by měl v tomto směru postupovat.

Žalovaný dále pochybil, neboť si nevyžádal trestní spis k projednávané věci. Tímto jednáním porušil zásadu materiální pravdy, nedostál totiž své povinnosti zjistit stav věci bez důvodných pochybností. Žalované rozhodnutí je z tohoto důvodu předčasné, nedostatečně odůvodněné a je založeno na nesprávně zjištěném skutkovém stavu.

V souvislosti s trestním řízením probíhajícím na podkladě totožného skutkového stavu žalobce dále namítl, že byl na svých právech zkrácen postupem žalovaného, který, přestože vycházel z obsahu trestního spisu, důkaz tímto spisem neprovedl.

Nedostatečně odůvodněné je napadené rozhodnutí rovněž ve vztahu k charakteru pracoviště. Žalovaný se nijak nevypořádal s tím, že se v daném případě fakticky jednalo o dvě pracoviště – horní a spodní část mostu. Tvrzení žalovaného, dle něhož se jednalo o jedno pracoviště, nebylo nijak zdůvodněno. K tomu žalovaný nijak neobjasnil, na základě čeho dospěl k závěru, že se zaměstnanci žalobce mohli pohybovat po celé stavbě. V projednávané věci je významné, zda k porušení povinnosti došlo na jednom či více pracovištích. Nesprávné posouzení počtu pracovišť na stavbě bylo podkladem pro vyvození odpovědnosti žalobce, žalovaný neuvedl, na základě čeho počet pracovišť na stavbě posuzoval. Žalovaný neuvedl, z jakého důvodu se domnívá, že se zaměstnanci žalobce mohli pohybovat na pracovišti jiného zhotovitele. Rovněž z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalované rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť uložená sankce neodpovídá sankcím ukládaným v jiných případech.

Žalobce dále konstatoval, že správní úřad v jeho případě neuvedl žádné konkrétní jednání, které žalobce provedl či opomenul a které je v příčinné souvislosti s následkem. Žalobce zastává názor, že pro pregnantní stanovení povinnosti, kterou právnická osoba měla porušit, je nutné i v případě správních deliktů právnických osob zkoumat zavinění. Porušení povinnosti žalobce nebylo ve správním řízení nijak prokázáno.

Žalovaný rovněž pochybil, pokud se nijak nevypořádal s námitkou žalobce týkající se míry odpovědnosti jednotlivých osob na stavbě. Dle žalobce je na odpovědné osoby nutno pohlížet jako na spolupachatele.

Žalované rozhodnutí je dle žalobce předčasné a nedostatečně zdůvodněné, neboť se žalovaný nevypořádal s výpovědí Ing. S.

Dle tvrzení žalobce bylo z jeho strany učiněno vše, aby předešel možným rizikům. Ing. S. v této souvislosti informoval společnost Strabag a. s., že se pod mostem nacházejí pracovníci. Pokud však zhotovitel poslal na vedlejší pracoviště jiné stavby k plnění úkolů jiného podzhotovitele, jehož činností došlo k pádu mostu, nemohl tomu žalobce nijak zabránit. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nedostatečně odůvodněné, nepřezkoumatelné a založené na jiném právním názoru.

Žalobci je kladeno za vinu, že nezajistil bezpečí svých zaměstnanců proti ohrožení padajícími předměty. Toto provinění se však na případ žalobce nevztahuje, k pádu padajících předmětů nedošlo, neboť spadl celý most. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce nepřijal dostatečná opatření, aby havárii zabránil. Konkrétně žalobce uvedl, že po dobu vytrhávání původního zábradlí, byli jeho zaměstnanci schováni pod mostem. Žalobce v této souvislosti namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, kdy žalovaný uvádí, že žalobce nepřijal dostatečná bezpečnostní opatření. Ing. S. však varoval druhého zhotovitele před rizikem pádu předmětů z mostu. Žalobou napadené rozhodnutí je celé postaveno pouze na hypotetickém pádu předmětů z mostu. Toto rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

Žalobce rozporuje i závěry správních orgánů, podle kterých měl své pracovníky seznámit s obsahem Technologického předpisu – bourací práce. Dle žalobce však k tomu povinen nebyl, neboť k bouracím pracím v té době nedocházelo, přičemž na tyto práce byli určeni pouze někteří jeho zaměstnanci, tudíž k poučování všech zaměstnanců dojít nemuselo. K poučení o bouracích pracích navíc dochází těsně před jejich prováděním, ke kterému však nedošlo. Žalobce nebyl povinen své zaměstnance seznamovat s celým zněním technologického předpisu. Žalovaným prezentovaný názor, týkající se seznámení pracovníků s obsahem technologických předpisů bouracích prací, je nesprávný.

Žalobce k tomu uvedl, že v řízení nebylo prokázáno, že by školení BOZP zanedbal či je ignoroval, svědek R. sám potvrdil, že školení BOZP proběhlo.

Podle žalobce není pravdou, že by neměl zpracovány přesné technologické postupy na stavební práce, konkrétně potom na podepření mostní konstrukce. Tyto technologické postupy ale nebyly zpracovávány dopředu, nýbrž bezprostředně před konkrétní stavební prací. Napadené rozhodnutí je v této části nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné.

Závěrem žalobce namítl nepřiměřenost uložené sankce, kdy míra jeho zavinění neodpovídá výši uložené pokuty, a to i s ohledem na pokuty ukládané ostatním subjektům. V této souvislosti žalobce uvedl, že je mu kladeno za vinu nepředcházení nebezpečí, které ale dle žalobce nemělo žádný škodlivý následek. Žalobce je sankcionován za to, že porušil obecnou preventivní povinnost, která pouze hypoteticky mohla vést k nebezpečí, ale bez škodlivého následku a bez uvedení konkrétní činnosti, kterou žalobce měl vykonat. Jednáním žalobce či jeho nečinností nedošlo ke smrtelným pracovním úrazům. Žalobce učinil vše, co od něj bylo ve vztahu ke stavbě a pracovním činnostem jeho zaměstnanců možno spravedlivě požadovat. Správní orgány porušily zásadu materiální pravdy.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl projednávanou žalobu zamítnout. Správní orgán prvního stupně před zahájením správního řízení rozhodl o tom, že jednotlivá řízení se zhotoviteli stavby budou vedena odděleně, toto jeho rozhodnutí bylo učiněno po zvážení všech okolností svědčících pro i proti vedení společného řízení a na základě tohoto uvážení dospěl k závěru, že společné řízení není možné konat. Toto procesní rozhodnutí bylo pouze v kompetenci správního orgánu a žádným způsobem nemohlo negativně zasáhnout, či ovlivnit práva žalobce. Ani souvislost s trestním řízením, které žalobce v případě jím navrhaného společného řízení zmiňuje, není zcela případná, neboť v projednávané věci se jedná o totožné správní delikty, kdy různí účastníci naplnili různé skutkové podstaty správních deliktů. Práva žalobce nemohl poškodit ani postup správního orgánu, který mu, dle jeho tvrzení, neumožnil nahlédnout do správních spisů ostatních zhotovitelů, vůči nimž je vedeno správní řízení o správních deliktech. K tomuto žalovaný poukázal na skutečnost, že v této věci je vedeno samostatné řízení před krajským soudem. Žalovaný setrval na závěru, že cílem žádosti žalobce nebylo za účelem nahlédnout do správního spisu, nýbrž žalobce výslovně požádal o doručení kopií správních rozhodnutí ve věcech správních deliktů třetích osob. Správní orgán ze zákona nesmí takové rozhodnutí žalobci poskytnout, jak již uvedl v samostatném řízení. Pokud by žalobci teoreticky vznikla újma, pak pouze na základě jeho vlastního pochybení, pokud nezažádal o nahlédnutí do spisu a požádal o zaslání meritorního rozhodnutí v řízení o správním deliktu vedeném se třetí osobou.

Ve vztahu k namítanému neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

K namítanému nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný dále konstatoval, že se v daném případě nejednalo o důkazně snadnou situaci. K tomu zmínil, že ze skutkového stavu

vyplývá, že technická dokumentace žalobce byla na zcela bazální úrovni, pokud byla vůbec zpracována. Stavbyvedoucí žalobce (Ing. S.) tak musel, s ohledem na nedostatek technologických výkresů a podkladů, pro stanovení pracovních postupů při vztyčování podpěr, sám „na kolenních“ vytvořit náčrtek či plán, podle kterého měli pracovníci žalobce postupovat. Žalovaný k tomu poznamenal, že část tohoto plánu byla provedena jako důkaz ve správním řízení, přičemž druhá část plánu, kterou měli dělníci u sebe, nebyla s ohledem na devastaci jejich těl po pádu konstrukce použitelná. I ve vztahu ke svědeckým výpovědím bylo dokazování obtížné, neboť čtyři pracovníci byli v důsledku zřízení mostu smrtelně zraněni, další nebyl schopen vypovídat s ohledem na traumatickosti této události a další z pracovníků odcestoval za prací do zahraničí. Záznamy o podání vysvětlení pořízené v průběhu kontroly byly jako listinné důkazy provedeny ve správním řízení. Za této situace dospěl žalovaný k závěru, že na provedení svědeckých výpovědí nebylo nutno trvat, když skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně a mohlo být vydáno rozhodnutí ve věci. Žalobcem navrhované důkazy by nepřinesly žádné nové poznatky a znamenaly by pouze vršení důkazů ve věci.

K otázce počtu pracovišť na stavbě žalovaný uvedl, že se ztotožnil se závěry prvoinstančního orgánu, dle kterého se jedná o jedno pracoviště, byť technická dokumentace rozdělila stavbu na pracoviště dvě. Toto rozdělení by bylo účelné toliko pro veřejné zakázky. Z provedeného dokazování však bylo zjištěno, že takové dělení je fakticky značně neobvyklé a nemá oporu v pravidelných postupech. Správní orgány dospěly k závěru, že s ohledem na povahu prováděných prací se jedná o jediné pracoviště, kde se setkávají činnosti více zaměstnavatelů. Bezpečnostní předpisy a pokyny musí reflektovat skutečný stav, kde se pracovníci pohybují v reálném prostředí a jsou ovlivněni okolím a reálnými činnostmi. Rozdělení pracovišť, obsažené pouze v technické dokumentaci nemůže touto realitou žádným způsobem ovlivnit. Ze všech okolností plyne, že pracovní prostor, v němž se pohybovali zaměstnanci obou zhotovitelů, je nutno ve vztahu k ochraně životů a zdraví zaměstnanců vnímat jako jedno pracoviště. Správní orgány tento svůj závěr dostatečně zdůvodnily.

K námitce možného spolupachatelství žalovaný uvedl, že toto není ve správním řízení zkoumáno. Správní orgány se zabývají případným porušením právních předpisů na úseku bezpečnosti práce u jednotlivých osob, avšak nezkoumají a ani jejich cílem není zjistit, kdo nehodu zavinil, či kdo může za pád mostu.

Tvrzení žalobce, dle něhož správní orgány při svém rozhodování vycházely z obsahu trestního spisu, označil žalovaný za nepravdivé. Správní orgány v daném případě vycházely pouze z obsahu správního spisu. Z obsahu trestního spisu vycházeno nebylo, což neprokazuje ani skutečnost, že správní orgán uvedl, že se s trestním spisem seznámil.

Žalovaný odmítl i závěr žalobce, dle něhož se jednalo o předčasné rozhodnutí. Správní orgán nebyl povinen vyčkat rozhodnutí v trestním řízení, neboť tato dvě řízení mají zcela odlišný předmět. Trestní řízení je vedeno proti jednotlivým osobám, u nichž je zkoumána jejich individuální odpovědnost za zřízení mostu a smrt čtyř osob. Správní řízení je vedeno se zaměstnavatelem, právnickou osobou, je založeno na objektivní odpovědnosti a není v něm zkoumáno zavinění.

Uložená sankce byla žalovaným shledána jako přiměřená, odpovídající okolnostem případu. Žalovaný přistoupil ke změně její výše, kdy na rozdíl od správního orgánu, který ji s ohledem na opakované pochybení žalobce koncipoval jako represivní, zvolil její preventivní charakter a podstatně ji snížil. Nepřiměřenou nebyla tato sankce shledána ani v porovnání s jinými případy, kdy je třeba dbát na její majetkový charakter, který zohledňuje individuální okolnosti každého případu, a tedy i majetkové poměry pachatele. Ustanovení § 2 odst. 4

správného řádu neznamená absolutní rovnost při ukládání pokut, neboť by tak nebyly odlišeny majetkové poměry jednotlivých pachatelů a uložená pokuta by měla v jednotlivých případech zcela rozdílný účinek.

Žalobce v replice setrval na svých žalobních závěrech. Dále v rámci repliky komentoval jednotlivá vyjádření žalovaného učiněná tímto ve vztahu k žalobním námitkám.

Krajský soud si k projednávané věci vyžádal spisový materiál, z něhož pro nyní projednávanou věc vplynuly následující rozhodné skutečnosti:

Oznámením ze dne 10. 9. 2014 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyrozuměn o zahájení kontroly podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce v rozsahu ust. § 3 tohoto zákona a podle ust. § 125 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) v rozsahu ust. § 126 odst. 1 zákona o zaměstnanosti zaměřené na šetření příčin a okolností smrtelného pracovního úrazu zaměstnanců, ke kterému došlo dne 4. 9. 2014 na staveništi stavby „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř“, stavební projekt SO 202 – Rekonstrukce mostu ev. č. 345/002 přes potok v městysi Vilémov. Žalobce byl tímto oznámením současně vyzván k předložení podkladů blíže specifikovaných v tomto dokumentu.

K uvedené výzvě byly žalobcem předloženy dokumenty, týkající se průběhu rekonstrukce mostní konstrukce a okolností a následků pádu mostu ve Vilémově. Jedním z těchto dokumentů předložených žalobcem je Záznam o úrazech zaměstnanců žalobce pracujících v době pádu konstrukce pod mostem, z nichž vyplývá, že 4 zaměstnanci žalobce v důsledku tohoto pádu zemřeli a 2 další utrpěli zranění. Z těchto zaměstnanců byli 3 zaměstnanci žalobci poskytnuti agenturou. Z popisu úrazového děje se podává, že při výstavbě provizorní podpěrné konstrukce došlo k sesuvu kamenného mostního oblouku na pracovníky.

Součástí dokumentů předložených žalobcem je dále Smlouva o dílo ze dne 31. 7. 2014 uzavřená mezi žalobcem jako zhotovitelem a objednatelem společností M – SILNICE a. s. Předmětem smlouvy je kompletní zhotovení objektů 202 a 203 stavby „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř“. Obsahem je dále „členění na stavební objekty v rozpočtu (dle projektové dokumentace II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř) – 202 Rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 002 přes potok v městysi Vilémov a 203 Rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 003 přes řeku Doubravku v Točicích“. Jako předmět díla byly smlouvou mimo jiné vytyčeny také dokumentace skutečného provedení stavby, vypracování realizační dokumentace, zpracování a předložení technologických postupů provádění prací před zahájením jednotlivých prací, zhotovení práce podle technologického předpisů, potřebné poskytnutí součinnosti koordinátorovi BOZP a technickému dozoru stavebníka. Z obsahu smlouvy (bod 6.9.) se podává, že zhotovitel v plné míře odpovídá za bezpečnost a ochranu zdraví všech pracovníků v prostoru staveniště a před započítím prací je povinen je seznámit s plánem BOZP. V této souvislosti je zhotovitel povinen dodržovat veškeré právní a technické předpisy týkající se BOZP. Smlouva dále obsahuje ujednání o smluvní pokutě v případě prodlení zhotovitele s předáním řádně dokončeného díla.

Dále byl předložen Technologický předpis – bourací práce „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř SO 202 – Rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 002 přes potok v městysi Vilémov“ zpracovaný R.L., přezkoumaný Ing. J.S. a schválený Ing. F.L., zaměstnanci žalobce. Tento předpis měl dle popisu určit pracovní postupy pro provádění bouracích prací na uvedené stavbě. Předpis dále obsahuje stručný popis charakteru prováděných bouracích prací, a to jednak v případě demolice přechodových oblastí a jednak v případě demolice železobetonových konstrukcí. V rámci druhé uvedené je předpisem stanoveno, že před zahájením demolice stávající klenby nosné konstrukce bude provedeno její dočasné podepření. Obsahem je dále oddíl 6 –

Bezpečnost a ochrana zdraví, který obsahuje jednotlivé body týkající se bezpečnosti práce. Zhotovitel se na základě těchto ustanovení zavazuje dodržovat příslušnou právní úpravu, požadavky na pracoviště a prostředí na staveništi (zák. č. 309/1006 Sb.), zhotovitel se tímto zavázal provádět vlastní dozor nad bezpečností práce a soustavnou kontrolu na pracovištích. Dle tohoto ustanovení je porušení předpisů BOZP porušením smlouvy o dílo.

Doložené Prezenční listiny osvědčují účast na Periodických školeních zaměstnanců z předpisů bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vedené společností žalobce ze dne 6. 1. 2014. Z obsahu prezenční listiny vyplývá, že se jich účastnili kromě jiných také L.B., J.P. aj.N.. Tito zaměstnanci žalobce se zúčastnily kromě jiných také Periodického školení zaměstnanců z předpisů BOZP se zaměřením na práce ve výškách a nad volnou hloubkou a návodů na požívání OOPP proti pádu konaného dne 6. 1. 2014. Uvedení byli účastni rovněž Periodického školení zaměstnanců z předpisů o požární ochraně ze dne 6. 1. 2014. Všechna uvedená školení byla vedena p. T. A., bezpečnostním technikem a znalost předpisů byla u všech zaměstnanců ověřena pohovorem. Součástí záznamů o provedených školeních je dále Osnova školení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a hygieny práce ze dne 6. 1. 2014 a Prezenční listina o seznámení osob s riziky stavby, kde jsou uvedeni a podepsáni agenturní zaměstnanci: E.P., M.M., I.J. aj.B., na listině není označen ani podepsán školitel.

Součástí správního spisu je rovněž plánek vypracovaný Ing. S., obsahující nákres a výpočty týkající se podpěry nosné konstrukce, která měla být zhotovena pro účely podpěry mostu v době jeho rekonstrukce.

Ze stavebního deníku vedeného společností žalobce (Ing. S.) ke stavbě SO 202 Rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 002 přes potok v městysi Vilémov, ze zápisu ze dne 22. 8. 2014 vyplývá, že dne 28. 8. 2014 dojde k připojení společnosti Strabag ke stavbě a následně během 3 až 4 dnů budou ze strany této firmy prováděny bourací práce. Ze záznamu ze dne 28. 8. 2014 vyplývá, že od tohoto dne byly započaty přípravné práce na podpěrné skruži, která byla ode dne 30. 8. 2014 realizována. Od 3. 9. 2014 se stavebních prací zúčastnili kromě 3 agenturních zaměstnanců také 3 zaměstnanci žalobce (jména pracovníků nejsou v deníku uvedena). Dne 4. 9. 2014 se na stavbě pohybovalo rovněž 6 pracovníků, kdy prováděna byla výstavba provizorní dřevěné skruže.

Ze Zápisů z kontrolních dnů stavby (4. 8., 11. 8., 18. 8. a 1. 9. 2014) vyplývá upozornění, že je nutné osadit pevné zábradlí u gabionové zdi (průtah Vilémov) a současně, že je nutné staticky zajistit výkop pro gabionovou zeď – průtah Vilémovem, když při současném sklonu svahu výkopu hrozí sesutí (zápis ze dne 18. 8. 2014).

Součástí správního spisu je rovněž Projektová dokumentace stavby vyhotovená společností HBH projekt spol. s r. o. K odstranění stávajícího mostu je v projektové dokumentaci uvedeno, že nejpozději v době, kdy stávající silniční těleso bude odstraněno do úrovně paty klenuté příčle, tedy horního povrchu opěr, musí být stávající klenba podepřena. Podpěry musí být aktivované, aby bylo zajištěno, že před pokračováním odtěžování násypu budou bezpečně přenášet svislé zatížení. Toto opatření je nutné jednak z toho důvodu, aby bylo možné klenbu rozebrat a jednak z důvodu zajištění stability mostu před jeho odstraněním. Z harmonogramu postupu výstavby vyplývá, že nejprve mělo dojít k Podepření klenby stávajícího mostu (SO 202) a poté k Vytěžení stávajícího silničního tělesa včetně demolice parapetních zdí a křídel (SO 102.2). Z Rozhraní kubatur dále vyplývá, že vytěžení stávajícího násypu v prostoru mostu do úrovně výkopu pro založení opěrných zdí SO 250 včetně výkopu nutného pro odstranění křídel mostu a zpevnění navazujících svahů je součástí 102.2. Odstranění stávajícího vybavení a konstrukce vozovky je součástí 102.2. Výkop na rubu ocelové konstrukce pod úrovní

dna výkopu pro založení opěrných zdí SO 250 a výkop v mostním otvoru po úroveň stávajícího terénu je součástí SO 202.

Z Protokolu z kontroly příčin a okolností smrtelného pracovního úrazu a z účasti při šetření na místě úrazového děje provedeného podle § 5 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce vyhotoveného dne 29. 1. 2015 pod č.j. 1597/5.41/15-2 se podává následující zjištění: Dne 4. 9. 2014 byly na komunikaci mostu (stavební objekt SO 102.2 Silnice II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř – součástí je těleso silnice včetně konstrukčních vrstev zakrývající kamennou klenbu mostu) zhotovitelem Strabag a. s. prováděny zemní a výkopové práce pásovým rypadlem, a to na odtěžení tělesa komunikace v prostoru vedle opěry konstrukce mostu ve směru Golčův Jeníkov, v pravé části vozovky, přičemž nákladní vozy odvázející zeminu najížděly k rypadlu a vracely se zpět přes most od Vilémova, prováděno bylo také odstraňování betonových bloků říms mostu včetně ocelového zábradlí, které bylo vytrhováno lžící pásového rypadla. Pod klenbou mostu (stavební objekt SO 202 – představující konstrukci mostu složenou ze dvou kamenných opěr a kamenné klenby mostu, včetně prostoru pod klenbou mostu) byly zaměstnanci žalobce a agenturními zaměstnanci dočasně přidělenými k žalobci prováděny práce na vybudování dřevěné konstrukce pro podepření klenby mostu. Práce a činnosti na jednom pracovišti (most 342 – 002 na silnici II/345) byly na každém ze stavenišť (na komunikaci na mostu i pod klenbou mostu) prováděny a řízeny nezávisle a samostatně na každém z nich, bez vzájemné koordinace jejich zhotovitelů ve vztahu k rizikům možného ohrožení zdraví či života plynoucího z výkonu prací na pracovištích nad sebou. Řešena z tohoto hlediska nebyla ani otázka BOZP, a to s ohledem na činnost dvou zhotovitelů na jednom pracovišti a možného ohrožení pracovníků vzájemnými činnostmi.

Dále bylo zjištěno, že práce vykonávané žalobcem pod klenbou mostu, a to na budování dřevěné konstrukce pro podepření klenby mostu, byly vykonávány na základě schematického náčrtku Ing. S. a na základě dokumentu „Technologický předpis – bourací práce“ ze dne 15. 8. 2014 vypracovaného Ing. L. Tento dokument neobsahoval konkrétní pracovní postup na provedení bouracích prací nebo způsob technického provedení dřevěné konstrukce podepření klenby mostu ani opatření z hlediska BOZP pro práce pod mostem, proti pádu materiálu z mostu nebo proti zřícení konstrukce, přestože z dokumentu plyne, že by mělo dojít k obnažení celé mostní konstrukce. Uvedený technologický předpis je nekonkrétní a nerespektuje ani neakceptuje podmínky projektanta v projektové dokumentaci PDPS na objekt SO 202, který v podmínkách uvedl, že klenba musí být aktivně podepřena, aby bylo zajištěno, že před odtěžováním násypu bude bezpečně přenášet svislé zatížení. Podpěry musí být aktivovány, aby byla klenbu možné rozebrat a aby byla zajištěna konstrukce mostu před jeho odstraněním. Projektant uvedl také pořadí, ve kterém by měly práce probíhat, a to nejdříve provedení podpěry klenby stávajícího mostu (SO 202) a následně vytěžení stávajícího silničního tělesa (SO 102.2). Ani toto však dodrženo nebylo. V době, kdy došlo ke zřícení mostu, byla na staveništi – na komunikaci mostu (stavební objekt SO 102.2) odtěžena zemina podél levé opěry č. 1, a to pod maximální hloubku stanovenou projektantem, přičemž k tomuto odtěžení došlo již před třemi týdny (zahájeno dne 13. 8. 2014).

Správní orgán dospěl k těmto nedostatkům a zjištěním: Stavební objekty SO 102.2 (silnice) a SO 202 (rekonstrukce mostu) jsou jedním pracovištěm, přestože jsou v dokumentaci formálně vedeny jako dva samostatné celky. Žalobce na základě zjištěných skutečností nedodržel požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci stavby z hlediska předcházení rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi či v jeho těsné blízkosti, když nedodržel povinnost zaměstnavatele z hlediska soustavného vyhledávání nebezpečných činitelů a podcenil riziko plynoucí z činnosti druhého zhotovitele jako nebezpečí ohrožení zdraví a života padajícími předměty, případně zavalením materiálem z konstrukce, jejíž

stabilita mohla být narušena činností druhého zhotovitele. Toto je v rozporu § 3 odst. 2 písm. n) zákona č. 309/2006 Sb. Dále bylo správním orgánem zjištěno, že žalobce neorganizoval na staveništi práci a nestanovil pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi padajícími nebo vymrštěnými předměty či materiály. Toto je v rozporu § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb. Žalobce dále pochybil, když své zaměstnance neseznámil s riziky uvedenými v technologickém předpisu k bouracím pracím. Toto je v rozporu s § 103 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníkem práce (dále jen „zákoník práce“)

Proti závěrům správního orgánu učiněným v protokolu byly žalobcem dne 6. 3. 2015 podány námitky, které byly správním orgánem prvního stupně dne 30. 3. 2015 pod č.j. 1597/5.41/15-3 vyřízeny, a to tak, že došlo k jejich zamítnutí.

Oznámením správního orgánu ze dne 4. 5. 2015 č.j. 9075/5.30/15-3 bylo zahájeno správní řízení se žalobcem ve věci podezření ze spáchání správního deliktu na úseku bezpečnosti práce ve smyslu § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce.

Dne 16. 7. 2015 byly provedeny výslechy svědků R.B., zaměstnance spol. Strabag, který vypovídal k otázce počtu pracovišť, dále svědka J.R., subdodavatele prací, který vypovídal k otázce provedení školení BOZP, dále svědka M.V., koordinátora bezpečnosti práce, který se vyjádřil k postupu při bourání mostu ve Vilémově a svědka Ing. F.L., který se z pozice technického dozoru investora stavby vyjadřoval ke způsobu provádění bouracích prací.

Obsahem správního spisu je dále Záznam o poskytnutí údajů, který obsahuje výpověď Ing. J.S., stavbyvedoucího žalobce, který vypovídal před kontrolním orgánem po zahájení kontroly dne 15. 10. 2014 a uvedl, že žádná pravidla zakotvující pohyb zaměstnanců v době, kdy se po mostě pohybovala vozidla a mechanizace spol. Strabag, stanovená nebyla. Ing. S. pouze volal p. B. ze spol. Strabag a sdělil mu, že pokud pracovníci žalobce pracují pod mostem, neměla by spol. Strabag dělat žádné práce na mostě. Na toto však p. B. nijak nereagoval. Otázka souběhu činností pod mostem a na vozovce mostu nebyla v rámci BOZP nijak řešena. K technologickému postupu na podepření mostu Ing. S. sdělil, že tento zpracován nebyl, a to ani od firmy ani od projektanta, musel si ho zhotovit sám, aby mohly práce začít. Část takto zpracovaných podkladů je obsahem správního spisu (viz shora) a druhá zůstala pod zříceným mostem, neboť ji měli zaměstnanci u sebe. Návrh technické konstrukce byl ze strany Ing. S. požadován, ale na základě kontrolních dnů a výzvy dodavatele M – Silnice s ohledem na nutnost zahájení prací dostal jasný pokyn práce zahájit a nezbylo mu nic jiného, než vypracovat vlastní náčrtek. Prováděnou technickou konstrukcí na podepření klenby mostu v rámci kontrolních dnů všichni viděli a nikdo neměl žádné připomínky. Všichni pracovníci (zaměstnanci žalobce i agenturní zaměstnanci) byli s riziky stavby a technologickým a pracovním postupem seznámeni ústně, včetně náčrtu technické konstrukce, projektovou dokumentaci měli také k dispozici. Ing. S. v průběhu dne prováděl kontrolu postupu prováděných prací na konstrukci podepření mostu. Dřevěná podpurná konstrukce neměla sloužit k zajištění klenby mostu proti zřícení, měla sloužit k postupnému rozebrání kamenných kvádrů klenby. Mělo dojít k úplnému odtěžení zeminy z obou stran mostu do úrovně podpěr. Následně měly být odstraňovány jednotlivé kvádry. Konstrukce podepření klenby mostu byla v době před jeho zřícením částečně provedena u obou podpěr, u opěry č. 1 v šíři jednoho metru v celé šíři mostu a u podpěry č. 2 byly pouze zahájeny práce. V rámci kontrolního dne 1. 9. 2014 nebyla vznesena proti faktickému stavu ani plánu provádění stavby žádná připomínka. Koordinátor činnosti BOZP, paní H., se zúčastňovala kontrolních dnů, neměla k práci připomínky. Neměla připomínky ani k prováděné konstrukci podepření mostu. Ing. S. dále uvedl, že situaci, kdy se po mostě pohyboval bagr a pod mostem současně byly prováděny práce pracovníky žalobce, neřešil, neboť zajišťoval odstranění jiných

problémů. K odtěžení tělesa komunikace u stěny č. 1 Ing. S. uvedl, že kontrolu odtěžení neměl možnost provést, protože v době telefonátu p. B., který mu sdělil, že jsou práce na odtěžení dokončeny, byl mimo pracoviště a než se dostal zpět na stavbu, došlo ke zřízení mostu.

Vyslechnuti byli rovněž přeživší zaměstnanci žalobce, kteří uvedli, že byli proškoleni z předpisů BOZP před nástupem na stavební práce mostu ve Vilémově, jednalo se o třímínutové školení ve stavební buňce, které vedl stavbyvedoucí. Postup, který měl být těmito pracovníky prováděn při umísťování podpěr mostu, byl těmito pracovníkům zadán písemným náčrtem stavbyvedoucího, s nímž byli před započítím prací seznámeni. Pokyny pracovníci dostávali pouze od stavbyvedoucího, nikdo neměl k jejich práci žádné výhrady. V době, kdy pracovníci žalobce byli pod mostem, pracoval na něm bagr spol. Strabag a jezdila přes něj naložená nákladní vozidla. V té době jim nikdo neřekl, aby práce zastavily, přestože stavbyvedoucí se na stavbě pohyboval a věděl o nich. Pouze v okamžiku, kdy bagr měl začít s vytrháváním zábradlí, byli bagristou informováni, že by po dobu vytrhávání tohoto zábradlí měli práce zastavit.

Součástí správního spisu je dále Plán BOZP při realizaci stavby z června 2014, ze kterého mimo jiné vyplývá, že zhotovitel stavby je povinen spolupracovat s koordinátorem a ve spolupráci s ostatními zhotoviteli a jinými osobami na staveništi a činit potřebná opatření. Ze sekce požadavků na staveništi se dále podává, že materiály, stroje, dopravní prostředky a břemena při dopravě a manipulaci na staveništi nesmí ohrozit bezpečnost a zdraví fyzických osob pohybujících se na staveništi. Ze základních požadavků na provádění bouracích prací dále vyplývá, že by měla být provedena opatření k zabránění ohrožení osob padajícími předměty. Z přílohy č. 16 vyplývá, že žalobce prostřednictvím stavbyvedoucího Ing. S. potvrdil seznámení s plánem BOZP svým podpisem.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 2. 2016 vydaného pod č.j. 9075/5.30/15-66 byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu na úseku bezpečnosti práce ve smyslu ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, když jako zaměstnavatel nedodržel požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci stavby „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř“ rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 002 přes potok v městysi Vilémov, a to z hlediska předcházení rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi či v jeho těsné blízkosti, když neuplatnil povinnosti zaměstnavatele z hlediska soustavného vyhledávání nebezpečných činitelů a podcenil riziko vzniklé činností druhého zhotovitele společnosti Strabag a. s. na témže pracovišti. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 3 odst. 2 písm. n) zákona o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Dále se žalobce dopustil správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce, neboť porušil povinnosti týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovené zákonem č. 309/2006 Sb. tím, že neorganizoval práci a nestanovil pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi padajícími nebo vymrštěnými předměty. Tímto jednáním bylo porušeno ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb. Ve spojení s ust. § 102 odst. 3 zákoníku práce. Dále se žalobce dopustil správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že neseznámil své zaměstnance blíže specifikované ve výroku rozhodnutí, kteří prováděli práce na staveništi pod klenbou mostu s riziky uvedenými v technologickém předpisu ze dne 15. 8. 2014. Tímto jednáním žalobce porušil § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce. Za spáchané delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.186.000 Kč.

K obsahu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí krajský soud stručně shrnuje následující: Správní orgán se předně zabýval spornou otázkou, zda šlo o jedno či dvě pracoviště, jak tvrdí žalobce. Správní orgán na základě posouzení právní úpravy pojmu pracoviště a staveništi a především s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem dané věci a k výpovědím osob nacházejících se na stavbě, dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o jedno pracoviště.

Rovněž pro účely BOZP je celá stavba posuzována jako jedno pracoviště, na kterém se souběžně pohybuje v navazujících činnostech několik zhotovitelů. Zaměstnanci žalobce i ostatních zhotovitelů se tak mohli pohybovat v celém prostoru pouze při respektování momentálně existujících rizik, bez toho aniž by při každém vstupu za hranici stavebního objektu druhého zhotovitele museli být proškoleni z BOZP.

Správní orgán se dále zabýval otázkou odpovědnosti za dané správní delikty, když konstatoval, že ty delikty, které jsou žalobci kladeny za vinu, stojí na principu objektivní odpovědnosti, subjektivní stránka, tedy vnitřní vztah pachatele k deliktu, není zkoumána. Žalobcem poukazovaná judikatura, týkající se řidičů motorových vozidel a jejich zavinění z nedbalosti, není pro danou věc relevantní. Přestože žalobce nebyl jediným, kdo na stavbě porušil právní předpisy, nelze z tohoto dovozovat, že by byl *ipso facto* vyviněn z odpovědnosti za porušení právních předpisů, kterého se dopustil on sám.

Správní orgán dále obsáhle zdůvodnil, z jakého důvodu neprovedl další žalobcem navrhované důkazy. Tyto důkazy by nebyly schopny osvědčit projednávanou věc, přičemž je pouze věcí správního orgánu, které důkazy v souladu se zásadou materiální pravdy provede a které nikoliv.

K námitce žalobce týkající se podílu jednotlivých subjektů na odpovědnosti za následek správní orgán konstatoval, že to, co bylo přičitatelné jiným subjektům, není předmětem tohoto řízení.

K námitce porušení zásady legitimního očekávání správní orgán uvedl, že porušení v projednávané věci nebyla. Správní orgán se zabýval porušením právních předpisů u několika subjektů, avšak ne se všemi je vedeno správní řízení. Současně správní orgán zdůraznil, že správní řízení je řízení individuální, kdy v konkrétních podmínkách je zkoumáno konkrétní jednání. Zásadu legitimního očekávání nelze omezit na tvrzení, že pokaždé, kdy spadne most, budou ve správním či trestním řízení postiženy tytéž subjekty za tytéž skutky a bude jim uložena totožná sankce.

K námitce týkající se trestního řízení, jehož výsledek by měl být pro správní orgán řešením předběžné otázky, správní orgán uvedl, že otázka trestní odpovědnosti nemůže být pro vedené správní řízení otázkou předběžnou. Trestní řízení řeší jiné otázky než předmětné správní řízení a stojí také na jiných premisách než řízení správní.

Skutkový stav věci byl prokázán beze vší pochybnosti a v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Tento skutkový stav je vyhodnocen ve vztahu ke každému z deliktů, které jsou žalobci kladeny za vinu. K prvnímu správnímu deliktu kladenému žalobci za vinu (§ 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce ve spojení s § 3 odst. 2 písm. n) zákona č. 309/2006 Sb.) žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu konstatoval, že žalobce neměl řádně zpracovaný postup prací pro odstraňování mostního tělesa. Dále bylo s ohledem na skutkový stav konstatováno, že žalobce žádným způsobem nekoordinoval činnost s druhým zhotovitelem, který vykonával činnost na mostě v době, kdy pod ním pracovali pracovníci žalobce. K druhému správnímu deliktu, který je žalobci kladen za vinu (§ 5 odst. 1 zákona č. 309/2006 Sb. Ve spojení s § 102 odst. 3 zákoníku práce), správní orgán uvedl, že ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že žalobce neučinil žádné kroky či opatření, aby předešel riziku pádu předmětů z mostu, a to přestože z výpovědi Ing. S. vyplývá, že druhého zhotovitele upozorňoval, že v době jím prováděných prací na mostě, jsou pod mostem souběžně pracující lidé. Ani sama mostní konstrukce není způsobila ochranou proti pádu předmětů z něj, neboť pracovníci museli pod most přicházet a odcházet odsud. Ke třetímu správnímu deliktu [§ 103 odst. 1 písm. f) zákoníku

práce] bylo správním orgánem konstatováno, že pracovníci žalobce nebyli tímto dostatečně seznámeni s riziky pracoviště. Ze skutkového stavu vyplývá, že pracovníci nebyli vůbec seznámeni s Technologickým předpisem – bourací práce.

Ke stanovení výše uložené sankce správní orgán nejprve vyhodnotil majetkovou situaci žalobce a dále se zabýval přitěžujícími a polehčujícími okolnostmi projednávané věci. Na základě tohoto hodnocení uložil sankci ve výši 1.186.000 Kč, která dle jeho názoru zohledňuje preventivní, výchovnou i represivní funkci sankce a odpovídá typové i individuální nebezpečnosti správních deliktů.

Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo žalobcem dne 16. 3. 2016 podáno blanketní odvolání, které bylo k výzvě správního orgánu doplněno dne 6. 4. 2016.

O tomto odvolání žalobce bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 12. 2016, č.j. 3950/1.30/16-3 rozhodnuto tak, že žalobci uložená pokuta ve výši 1.186.000 Kč byla snížena na částku 650.000 Kč a v ostatních částech zůstalo prvoinstanční rozhodnutí beze změny. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami následujícím způsobem: Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu, který konstatoval rozdílnost správního a trestního řízení, jehož závěry nelze považovat za řešení předběžné otázky v řízení správním. Trestní řízení řeší odlišné otázky, než předmětné správní řízení a stojí také na odlišných premisách. Žalovaný dále konstatoval, že případná porušení právních předpisů ostatními subjekty, jsou pro řízení vedené se žalobcem bezpředmětná, a to zejména z toho důvodu, že se správní orgány mírou zavinění jednotlivých subjektů nezabývají. Vyslovení viny v trestním řízení automaticky neznamená, že subjekt bude uznán vinným i v řízení o správním deliktu. Ve vztahu k procesnímu vedení řízení prvostupňovým orgánem žalovaný konstatoval, že je pouze v jeho dikci, zda povede řízení společně či samostatně, v projednávané věci na základě vlastního vyhodnocení dospěl správní orgán k závěru o vhodnosti vést řízení samostatně. K tomuto žalovaný závěrem konstatoval, že prvoinstanční orgán postupoval na základě úplně zjištěného skutkového stavu věci. K otázce charakteru pracoviště se žalovaný zcela ztotožnil se závěry prvostupňového orgánu, dle kterých se jednalo o jediné pracoviště, na tyto závěry odkázal, přičemž tvrzení žalobce, dle kterého jsou jednotlivé objekty rozděleny, shledal žalovaný účelovým. Prvostupňové rozhodnutí bylo v tomto směru dostatečně a srozumitelně odůvodněno. Prvoinstanční orgán postupoval správně také v případě dalších žalobcem navrhovaných důkazů, které označil za irelevantní. Žalovaný k tomuto dále uvedl, že tyto navržené důkazy nemají pro předmětné správní řízení co přinést. Žalovaný se ztotožnil také s dalším závěrem prvostupňového orgánu, a to ve vztahu k objektivní odpovědnosti za správní delikt. Žalobcem poukazovaná rozhodnutí byla žalobcem vytržena z kontextu a jeho argumentace jimi je účelová. Žalovaný se dále ztotožnil s postupem správního orgánu, který žalobce nevyzval k doplnění jeho důkazních návrhů, když je povinností žalobce, který je navíc zastoupen právním zástupcem, aby tyto důkazní návrhy sám zdůvodnil, aniž by k tomu musel být vyzván. Správní orgán se navíc všemi žalobcem navrženými důkazy zabýval, jak vyplývá z jeho rozhodnutí. Žalovaný k dalším důkazním návrhům v podobě listinných důkazů z trestního řízení uvedl, že tyto jsou nadbytečné a pro správní řízení nepodstatné. Žalovaný dále odmítl žalobcovu námitku o nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, když správní orgán se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal s žalobcovou námitkou týkající se obdobné události ve Studénce. Dále se žalovaný vyjádřil k námitce týkající se nesprávného postupu správního orgánu, který žalobci neumožnil nahlédnout do správního spisu, jehož není účastníkem, když tento postup správního orgánu označil žalovaný za správný. Žalovaný se dále vypořádal s procesní námitkou týkající se Ing. S. S absencí výpovědi tohoto svědka se správní orgán vyrovnal zákonným způsobem. Žalovaný dále setrval na závěru učiněném správním orgánem prvního stupně, dle kterého žalobce nedostal své povinnosti předcházet rizikům, a to ani prostřednictvím Ing. S. Otázka realizace jediného telefonátu na tomto závěru nemůže nic

měnit. Žalovaný rovněž potvrdil závěry správního orgánu, který konstatoval nedostatečnou komunikaci mezi oběma zhotoviteli působícími na pracovišti současně. Žalovaný dále uvedl, že správní orgány nejsou povinny soukromoprávním subjektům sdělovat, jak mají postupovat při plnění svých zákonných povinností. Za absurdní označil žalovaný námitku žalobce, dle které k žádnému pádu předmětu mostu nedošlo, když spadl most celý. K tomuto žalovaný uvedl, že v případě takového výkladu by byla celá koncepce BOZP bezpředmětná. BOZP nemůže reagovat až na následný pracovní úraz, když jeho úkolem je těmto rizikům čelit. Žalovaný dále konstatoval, že bourací práce na stavbě byly zahájeny již dne 14. 8. 2014, jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce tak byl již k tomuto dni povinen seznámit své zaměstnance s technologickým postupem těchto prací. Ze skutkového stavu vyplývá, že se všichni zaměstnanci žalobce bouracích prací účastnili, a tudíž měli být všichni poučeni, a to jednak o technologickém postupu a jednak také o BOZP. Žalovaný se dále vyjádřil k uložené sankci za správní delikty žalobce. V obecné rovině se odvolací orgán ztotožnil se závěry učiněnými prvostupňovým orgánem, avšak rozdílným způsobem vyhodnotil míru (váhu) těch kterých okolností na konečnou výši sankce. Žalovaný se následně vyjádřil ke všem okolnostem, majícím vliv na výši pokuty a uvedl, do jaké míry je která z nich přitěžující a která polehčující. Žalovaný závěrem ke změně výši sankce, která byla odvolacím orgánem ponížena, uvedl, že oproti nalézacímu správnímu orgánu upřednostnil především na preventivní a výchovnou funkci sankce před funkcí represivní. Závěrem žalovaný konstatoval, že obsahem odvolání je rozsáhlá polemika žalobce se závěry správního orgánu. Odlišné závěry žalobce však neimplikují nesprávnost či nepřezkoumatelnost odvoláním napadeného rozhodnutí.

Krajský soud o věci rozhodl při jednání, které se konalo dne 28. 3. 2018. V rámci tohoto ústního jednání obě procesní strany setrvaly na svých tvrzeních a závěrech, prezentovaných v žalobě a ve vyjádření k ní.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

Po přezkoumání skutkového stavu a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho nedostatečné odůvodnění. Žalovaný se v rozhodnutí nijak nevypořádal s odvolací námitkou žalobce týkající se odepření jeho práva na nahlédnutí do spisů vedených o správních deliktech ostatních zhotovitelů působících na předmětné stavbě. V této souvislosti žalobce namítl, že žalovanému nic nebránilo, aby žalobci k jeho žádosti sdělil výši pokut uložených ostatním zhotovitelům.

K této námitce krajský soud poukazuje na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 51A 3/2017, jehož předmětem byl na základě žaloby totožného žalobce učiněn přezkum rozhodnutí žalovaného vydaného dne 10. 11. 2016 pod č.j. 5170/1.30/16-3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu ze dne 11. 5. 2016 č.j. 13696/5.30/16-4, kterým byla zamítnuta jeho žádost o zaslání meritorních rozhodnutí vydaná tímto správním orgánem v souvislosti s realizací stavby „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř“ rekonstrukce mostu ev. č. 345-002 přes potok v městysi Vilémov. V rámci uvedené žaloby žalobce rozporoval postup správních orgánů, které mu neumožnily nahlédnout do správních spisů vedených ve věcech ostatních zhotovitelů předmětné stavby. V této žalobě bylo žalobcem namítáno, že jeho právo nahlížet do spisu může být realizováno zasláním kopií rozhodnutí vydaných v řízení o správních deliktech ostatních zhotovitelů.

Žalobce v nyní projednávané věci vznesl námitku, která byla předmětem jiného soudního řízení. Krajský soud tuto otázku vypořádal v rámci rozhodnutí ze dne 13. 12. 2017 č.j. 51A 3/2017 - 51, kterým žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. K tomu, zda je žalobce oprávněn nahlédnout do správních spisů jiných účastníků krajský soud konstatoval, že prvostupňový správní orgán i žalovaný zaujaly značně formalistický přístup, neodpovídající zásadě hospodárnosti řízení vyjádřené ust. § 6 odst. 2 správního řádu. Již správní orgán prvního stupně v daném řízení pochybil, neboť bez dalšího shledal, že žádost žalobce je žádostí ve smyslu ust. § 44 správního řádu, a to aniž by žalobce vyzval k upřesnění žádosti a ke specifikaci požadovaných rozhodnutí, čímž by dostal své povinnosti dle ust. § 45 odst. 2 správního řádu a postavil by najisto, zda v daném případě není naplněna hypotéza ust. § 38 odst. 2 správního řádu.

Žalovaný se uvedené odvolací námitce věnoval na straně 20 rozhodnutí, kde reprodukoval shodné závěry jako ve svém rozhodnutí ze dne 10. 11. 2016 č.j. 5170/1.30/16-3, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu, kterým byla zamítnuta jeho žádost o zaslání meritorních rozhodnutí vydaná tímto správním orgánem v souvislosti s realizací stavby „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř“ rekonstrukce mostu ev. č. 345-002 přes potok v městysi Vilémov.

Napadené rozhodnutí nelze v tomto směru označit za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se s odvolací námitkou žalobce řádně vypořádal na straně 20 rozhodnutí, kde odkázal na obsah rozhodnutí vydaných v rámci řízení o žádosti žalobce o zaslání rozhodnutí, a kromě tohoto odkazu žalovaný znovu zopakoval zásadní výstup z těchto správních řízení. Přestože názor žalovaného v dané věci krajský soud v navazujícím řízení o správní žalobě žalobce proti tomuto rozhodnutí nesdílel, nemá tato skutečnost vliv na to, že žalovaný se s danou odvolací námitkou žalobce vypořádal a svůj názor v tomto směru přezkoumatelným způsobem odůvodnil.

Žalobní námitka nebyla na základě shora uvedeného shledána důvodnou.

Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, založenou nedostatečným zdůvodněním odmítnutí jeho návrhu na doplnění dokazování.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně dne 16. 9. 2015 vyzván k uplatnění svých práv, zejména práva seznámit se s podklady rozhodnutí a s právem učinit ve věci další důkazní návrhy. K tomuto byla žalobci stanovena patnáctidenní lhůta, po jejímž marném uplynutí mělo být vydáno rozhodnutí. Žalobce dne 2. 10. 2015 požádal o prodloužení této lhůty, která byla žalobci rozhodnutím správního orgánu ze dne 5. 10. 2015 prodloužena nikoliv o jím požadovaných 20 dnů, ale o 10 dnů. Poslední den této lhůty zaslal žalobce správnímu orgánu vyjádření spolu s návrhem na dokazování a mimo jiné také s návrhem na přerušování řízení. Důkazní návrh žalobce byl obsažen pod bodem 6 vyjádření, kde žalobce konstatoval, že „[...] nalézající správní úřad neshromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí a zejména podklady nezbytné pro vymezení kompletního okruhu osob odpovědných za následek, a to včetně vymezení jejich podílu na následku“. Za účelem doplnění dokazování žalobce navrhl provést: důkaz listinou – správními spisy stavebního úřadu o územním a stavebním řízení (popř. demoličním řízení), veškerými spisy jak dané stavby, tak zadávacího řízení na výběr jejího zhotovitele, které vedl či vede investor a zejména k zodpovězení otázek vymezení jeho odpovědnosti na následku, výpověďmi svědků učiněnými v trestním řízení či podanými vysvětleními, fotodokumentací průběhu vlastního nehodového děje, jakož i skutečností, které mu předcházely, které jsou součástí trestního spisu; důkaz výslechem svědků – výslechem oprávněných osob příslušného stavebního úřadu, důkaz výslechem hlavního projektanta a dalších projektantů stavby, výslechem odpovědného zástupce investora k vysvětlení způsobu provedení díla a k objasnění okolností k zadání riskantního provedení a ekonomicky neodůvodněného postupu, výslechem

odpovědného zástupce technického dozoru stavby k zodpovězení otázky, proč žalobci nebylo povoleno bezpečným způsobem odstranit stávající konstrukci mostu.

K uvedeným návrhům na dokazování žalobce připojil sdělení: „*K výzvě nalézacího správního úřadu je účastník připraven důvody navrhovaného doplnění dokazování dále specifikovat, a to včetně otázek, jež by měly být navrhovaným svědkům položeny.*“

Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zjištěno, že tento se důkazními návrhy žalobce velmi podrobně zabýval na straně 16 až 19 rozhodnutí. Nalézací správní orgán se konkrétně vyjádřil ke každému žalobcem navrženému důkaznímu návrhu, u něhož vždy sdělil, z jakého důvodu jej nepovažuje za relevantní pro dané správní řízení.

Krajský soud nepovažuje za nutné opakovat závěry učiněné správním orgánem ve vztahu ke každému jednotlivému důkaznímu návrhu. Z obsahu rozhodnutí je zcela zjevné, že se správní orgán s každým jednotlivým důkazním návrhem žalobce řádně vypořádal a krajský soud se s těmito jeho závěry ztotožňuje. Žalobcem navrhované důkazy nebyly schopny jakýmkoliv způsobem objasnit či ovlivnit skutkový stav, který vyplynul z již provedeného dokazování správního orgánu v nalézacím řízení.

Nelze přehlédnout způsob, jakým žalobce k některým důkazním návrhům přistoupil. Žalobce k odůvodnění důkazních návrhů na výslechy svědků v podobě investora stavby a jeho zástupce, kteří mají dle názoru žalobce zodpovědět, uvedl, že tito mají zodpovědět, proč bylo z jejich strany trváno na nebezpečném způsobu odstranění mostní konstrukce. Z takto žalobcem koncipovaného důkazního návrhu je patrná snaha navodit dojem, že konal pouze na příkaz investora, který trval na tom, že práce nutně musí být provedeny rizikovým způsobem, který zahrnuje podepření mostu před jeho demolicí. To však z provedeného dokazování nevyplývá. Z projektové dokumentace ke stavbě jakož i z výpovědi Ing. L., technického dozoru investora stavby, bylo zjištěno, že rekonstrukce mostu ve Vilémově měla proběhnout jeho zbouráním. Bourací práce však nebyly zaznamenány v realizační dokumentaci stavby. Konkrétní postup bouracích prací tak nebyl zadán a bylo pouze na žalobci, resp. na Ing. S., stavbyvedoucím žalobce, určit, jaký postup pro bourání mostu zvolí. Ing. S. sám uvedl, že mu bylo ze strany investora pouze sděleno, že má s bouracími pracemi neprodleně začít. To, jakým způsobem je má provést, mu však direktivně investorem určeno nebylo. Stejný závěr plyne i ze svědecké výpovědi Ing. L., který sám uvedl, že si nedokáže představit, jak by mohla být klenba mostu plnohodnotně zabezpečena, pokud by byl most podepřen a z něj by byly snášeny kameny. Z provedeného dokazování vyplývá, že to byl stavbyvedoucí žalobce, kdo zvolil způsob bourání mostní konstrukce.

I pokud by bylo žalobcem z nějakého důvodu dovozeno, že si investor přeje zbourat most za pomoci jeho podepření a následného rozebírání, měl možnost projevit s takovým postupem, s ohledem na jeho rizikovost, nesouhlas. To se však nestalo, jak vyplývá z provedeného dokazování. Žalobce v průběhu rekonstrukce mostní konstrukce nevznesl vůči investorovi jediný dotaz, který by směřoval k otázce postupu při bouracích pracích. Žalobce v tomto směru nekooperoval ani s druhým zhotovitelem stavby.

Z obsahu důkazního návrhu je zřejmé, že se jím žalobce mimo jiné snaží prokázat, že k pádu mostní konstrukce nedošlo jeho vinou. Otázka zavinění incidentu však nebyla předmětem daného správního řízení. Předmětné správní řízení bylo vedeno za účelem šetření příčin smrtelných a dalších úrazů, ke kterým došlo v souvislosti s pádem mostní konstrukce. Cílem správního orgánu bylo zjistit, zda žalobce splnil všechny své povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí.

Rovněž z dalších důkazních návrhů žalobce je zřejmé, že se jimi snaží objasňovat skutečnosti, které pro projednávanou věc nejsou relevantní. Žalobce opakovaně uvádí, že je nutné zjistit, kdo z účastníků a do jaké míry je za pád mostu odpovědný. K tomu krajský soud uvádí, že každý z účastníků stavebních prací má své povinnosti, které jsou mu stanoveny jednak zákonem a případně také smlouvou. K povinnostem žalobce jako zaměstnavatele patří ochrana života a zdraví svých zaměstnanců, které dosáhne různými prostředky, jako například kontrolou ochranných prvků zaměstnanců či jejich poučením o možných rizicích jimi prováděných prací. Povinnosti žalobce, coby zaměstnavatele, se nedělí mezi jiné subjekty a je to pouze on, kdo nese za jejich splnění odpovědnost, které se nemůže zbavit. Žalobce je odpovědný za následek, ke kterému došlo porušením jeho vlastních povinností. Jiná osoba působící na stavbě, např. koordinátor BOZP, je odpovědný za následek, který vznikl porušením jiných povinností, které má pouze on. Otázka kdo a do jaké míry porušil své povinnosti, není pro odpovědnost žalobce v tomto řízení podstatná a není jí třeba prokazovat.

Žalovaný se s odvolací námitkou žalobce, týkající se neprovedení jím navrhovaných důkazních prostředků, vypořádal na straně 16 až 18. Z obsahu tohoto rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný ztotožnil s postupem nalézacího správního orgánu, který dle jeho názoru řádně odůvodnil, proč nebyly ty které důkazní návrhy žalobce provedeny.

Krajský soud v této souvislosti připomíná, že správní orgán je v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) povinen zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Správní orgán není vázán návrhy účastníků a provede pouze ty důkazy, které dle jeho názoru slouží k objasnění skutkového stavu věci (§ 52 správního řádu).

Správní orgán prvního stupně se vyčerpávajícím způsobem vypořádal s důkazními návrhy žalobce, které se na základě úvahy o každém z nich rozhodl neprovést, neboť žádný z nich nebyl způsobilý objasnit skutkový stav věci, a to ve vztahu k předmětu daného správního řízení. Správní orgán nepřistoupil k žalobcovu návrhu, kterým upozornil na to, že je připraven specifikovat důvody, pro které se ten který důkaz rozhodl navrhnout. Takový postup je rovněž pouze v pravomoci správního orgánu, který není povinen žalobce k upřesnění vyzývat. V projednávané věci je zřejmé, že správní orgán nepovažoval za nutné žalobce k upřesnění vyzývat, když mu bylo z jím koncipovaného návrhu zřejmé, z jakého důvodu ten který důkaz navrhuje provést. Pouze ve vztahu k žalobcem navrhované fotodokumentaci průběhu nehodového děje správní orgán uvedl, že žalobcem nebyly sděleny důvody, pro které tento důkaz navrhuje. I přes absenci těchto důvodů se však správní orgán i s tímto návrhem vypořádal. Správní orgány totiž předmětnou fotografickou dokumentací, relevantní pro dané správní řízení, disponují, a tudíž nebylo třeba tento důkaz provádět. Fotografie zachycující následný stav po pádu mostu pro danou věc relevantní nejsou.

K tomu krajský soud nad rámec uvádí, že správní orgán není povinen žalobce vyzývat, aby zdůvodnil jím navržené důkazy. Správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tím účelem provede důkazy, které jsou schopny tento skutkový stav prokázat, přičemž který důkaz je relevantní, určí správní orgán na základě své vlastní úvahy. Žalobce má nepochybně právo na základě § 36 odst. 1 správního řádu navrhnout správnímu orgánu vlastní důkazy. Povinností správního orgánu je se s těmito návrhy vypořádat a vysvětlit, z jakých důvodů důkaz neprovede. Správní orgán však nemá povinnost žalobce vyzývat, aby doplnil, z jakých důvodů má být důkaz proveden. Je pouze věcí žalobce, jakým způsobem bude důkazy správnímu orgánu navrhnout, aby jej přesvědčil, že právě ten který důkaz je pro danou věc relevantní a schopný skutkový stav osvědčit. Je proto pouze věcí žalobce, do jaké míry budou jeho argumenty vztahující se k důkaznímu návrhu přesvědčivé, aby mohly správní orgán utvrdit v tom, že právě ten důkaz je skutečně potřeba ještě provést. Pokud žalobce pouze označí důkaz,

bez toho aniž by uvedl, proč by měl být proveden, nelze očekávat, že správní orgán bude následně aktivně zjišťovat, proč byl právě tento důkaz navržen, to není jeho povinností. Je v zájmu žalobce, aby správní orgán o síle jím navrhovaného důkazu sám přesvědčil. V opačném případě provede správní orgán hodnocení důkazu pouze na základě toho, co je k němu uvedeno v návrhu a jako takový jej zhodnotí.

Žalobní námitka nebyla shledána důvodnou.

Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, spočívající v nedostatečném zdůvodnění. Žalovaný žalobci nesdělil, jakého konkrétního porušení konkrétní činnosti se žalobce měl dopustit v rámci správního deliktu zakotveného v ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce.

Podle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanovené v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí, nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky a nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu.

Pro vznik odpovědnosti žalobce za správní delikt podle ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce je třeba v daném případě posuzovat porušení objektu (právem chráněného zájmu) tohoto správního deliktu, kterým je plnění povinnosti týkající se pracoviště a pracovního prostředí stanoveného jednak v zákonu o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (zákon č. 309/2006 Sb.), dále v nařízení vlády o podrobnějších požadavcích na pracoviště a pracovní prostředí (nařízení vlády č. 101/2005 Sb.), dále v nařízení vlády o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky (nařízení vlády č. 362/2005 Sb.) a nařízení vlády o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu (nařízení vlády č. 406/2004 Sb.).

Z dikce tohoto zákonného ustanovení je zřejmé, že žalobce je automaticky v rámci své činnosti povinen dodržovat všechny povinnosti, které jsou mu kladeny shora uvedenými předpisy, a které se týkají jím prováděné činnosti, v daném případě tedy stavebních a bouracích prací.

Žalobce byl rozhodnutím nalézacího správního orgánu shledán vinným, neboť jako zaměstnavatel nedodržel požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci rekonstrukce mostu ve Vilémově z hlediska předcházení rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi či v jeho těsné blízkosti tím, že neuplatnil povinnosti zaměstnavatele z hlediska soustavného vyhledávání nebezpečných činitelů a podcenil riziko vzniklé činností druhého zhotovitele.

Tímto konkrétním vymezením povinnosti, která byla žalobcem porušena, správní orgán určil, kterou konkrétní činnost žalobce svým jednáním porušil. Nalézací správní orgán tedy konkrétně stanovil tuto povinnost zakotvenou v ust. § 3 odst. 2 písm. n) zákona č. 309/2006 Sb., na který odkazuje shora citované ust. § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce.

Z uvedeného je nade vše pochybnost zřejmé, že v rámci své povinnosti předcházet rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi, měl žalobce koordinovat své

práce s druhým zhotovitelem (společností Strabag a. s.). Žalobce na základě komunikace s tímto zhotovitelem mohl předejít ohrožení života a zdraví svých zaměstnanců, pokud by se s druhým zhotovitelem domluvil, že činnosti na mostě a pod mostem nebudou prováděny současně, neboť by mohlo vyvstat riziko pádu předmětů z mostu, např. kamenů, případně také riziko pádu celého mostu. Z dokazování objektivizovaného skutkového stavu bylo zjištěno, že stavbyvedoucí žalobce nikoho neuvědomil o tom, že zahájil bourací práce pod mostem, kde zaměstnanci žalobce započali most upevňovat a rozebírat. Zarážející je v této souvislosti i jednání stavbyvedoucího žalobce, který na jednu stranu uvedl, že telefonoval druhému zhotoviteli, že by s bagrem neměl pracovat na mostě, když jsou pod ním pracovníci, nic dalšího však v této věci neučinil, ačkoliv dále uvedl, že na toto jeho sdělení nebylo nijak reagováno. Pokud by žalobce skutečně splnil svou povinnost předcházet rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi nebo v jeho těsné blízkosti, zastavil by své vlastní práce a vyčkal by, dokud práce na mostě nebudou bagristou dokončeny. Případně by kontaktoval technický dozor investora stavby a s ním mohl konzultovat harmonogram prováděných činností s ohledem na hrozící nebezpečí při současné činnosti zhotovitele nad mostem a pod mostem.

Koordinace činností žalobce a společnosti Strabag byla žalobci uložena také projektantem, který v projektu týkajícím se prací pod mostem uvedl, že klenba musí být aktivně podepřena, aby bylo zajištěno, že před odtěžováním násypu bude bezpečně přenášet svislé zatížení. Podpěry musí být aktivovány, aby bylo klenbu možné rozebrat a aby byla zajištěna konstrukce mostu před jeho odstraněním. Projektant uvedl také pořadí, ve kterém by měly práce probíhat, a to nejdříve provedení podpěry klenby stávajícího mostu (SO 202) a následně vytěžení stávajícího silničního tělesa (SO 102.2). K tomu však nedošlo a práce obou zhotovitelů probíhaly souběžně. Žalobce, ačkoliv mu byly tyto pokyny jeho vlastního projektanta známy, neučinil ve vztahu k druhému zhotoviteli ničeho a v souběžně prováděných pracích bylo z jeho strany dále pokračováno.

Z projektové dokumentace se podává, že dle Rozhraní kubatur má být vytěžení stávajícího násypu v prostoru mostu do úrovně výkopu pro založení opěrných zdí SO 250 včetně výkopu nutného pro odstranění křídel mostu a zpevnění navazujících svahů součástí 102.2. Odstranění stávajícího vybavení a konstrukce vozovky je součástí 102.2. Výkop na rubu ocelové konstrukce pod úrovní dna výkopu pro založení opěrných zdí SO 250 a výkop v mostním otvoru po úroveň stávajícího terénu je součástí SO 202. Z Protokolu o předání a převzetí pracoviště je dále výslovně uvedeno, že „*S realizací stavby mostu SO 202 souvisí objekt SO 250. Vyztužená opěrná stěna ve Vilémově, u mostu SO 202. Je nutné, aby práce probíhaly v koordinaci se zhotovitelem SO 250 Opěrná stěna.*“

Z projektové dokumentace i z Protokolu o převzetí a předání pracoviště vyplývá, že by práce žalobce a druhého zhotovitele měly probíhat v jejich vzájemné koordinaci.

Uvedené vyplývá i z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, kde správní orgán vyčerpávajícím způsobem na straně 26 až 28 shrnul postup stavebních prací a vytyčil pochybení žalobce, která vedla k porušení povinnosti uložené mu § 3 odst. 2 písm. n) zákona č. 309/2006 Sb.

Žalovaný správní orgán se s touto námitkou žalobce vypořádal na straně 22 a 23 rozhodnutí, kde mimo jiné odkázal na prvoinstanční rozhodnutí správního orgánu. V této souvislosti krajský soud připomíná, že řízení před oběma správními orgány z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne

26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 – 98). (všechna poukazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)

Žalovaný i správní orgán prvního stupně řádně vypořádali otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu, kterého se žalobce dopustil porušením povinnosti uložené mu § 3 odst. 2 písm. n) zákona č. 309/2006 Sb., neboť z jejich obsahu je zjevné, k jakému konkrétnímu pochybení ze strany žalobce došlo.

Další námitkou žalobce namítá porušení zásady materiální pravdy ze strany žalovaného, které nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, když k dokazování nepřipojil trestní spis. Trestní spis odmítl připojit také nalézací správní orgán, který svůj postup nijak nezdůvodnil.

V souvislosti s touto žalobní námitkou krajský soud odkazuje na zásadu materiální pravdy, podle níž je správní orgán povinen zjistit skutkový stav věci bez pochybností. Jaké důkazy budou pro naplnění tohoto účelu provedeny je pouze na uvážení správního orgánu. Správní orgán se k souběžně vedenému trestnímu řízení vyjádřil na straně 20 rozhodnutí, kde konstatoval, že v trestním řízení je řešena otázka odpovědnosti jednotlivých fyzických osob na rozdíl od správního řízení, jehož předmětem je porušení právních předpisů BOZP zaměstnavatelem, v daném případě žalobcem, který je právnickou osobou. Trestní řízení tak řeší jiné otázky než řízení správní a stojí na jiných premisách. V trestním řízení jsou prokazovány jiné skutečnosti, než v řízení správním a za tímto účelem jsou prováděny jiné důkazy než ve správním řízení. S ohledem na tuto skutečnost správní orgán nevyžadoval připojení trestního spisu. Z provedeného dokazování je navíc zřejmé, že skutkový stav věci byl zjištěn beze vší pochybnosti, a to důkazy, které byly pro účely správního řízení provedeny v tomto řízení.

Žalovaný se k otázce relevance závěrů učiněných v trestním řízení vypořádal na straně 20 a 21 napadeného rozhodnutí, kde rovněž konstatoval významnou odlišnost premis trestního řízení od řízení správního.

Ani krajský soud se nemůže ztotožnit s tvrzením žalobce, podle něhož bylo ve správním řízení nutné vyžádat si trestní spis, aby tak byl úplně zjištěn skutkový stav. Krajský soud shodně se správními orgány uvádí, že tato dvě řízení mají zcela odlišné předměty a žalobce by neměl předmět trestního řízení automaticky prolínat do řízení správního. V projednávaném správním deliktu se jedná o porušení právních předpisů BOZP ze strany žalobce jako zaměstnavatele. V trestním řízení je řešena otázka trestní odpovědnosti jednotlivých fyzických osob za pád mostu. Obě řízení mají tedy zcela jiný předmět řízení, kterému odpovídá jiný rozsah a účel dokazování. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že skutkový stav, který byl správními orgány ozřejmován ve vztahu k porušení předpisů BOZP žalobcem, byl v tomto řízení také bez pochyby prokázán. Závěry trestního řízení nejsou pro projednávanou věc relevantní.

K výpovědi Ing. S., která byla správním orgánem obsažena v Záznamu o poskytnutí údajů pořízeném dne 15. 10. 2014, tedy po zahájení kontrolního řízení, lze uvést, že byla správním orgánem použita jako listinný důkaz ve smyslu ust. § 53 správního řádu. Správní orgán k tomuto procesnímu postupu přistoupil s ohledem na skutečnost, že Ing. S. odmítl vypovídat, a to jak v řízení správním, tak v řízení trestním, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu. Předmětný záznam byl správním orgánem pořízen v souladu se zákonem a žalobci byla dána možnost se k jeho obsahu vyjádřit. K užití záznamů jako důkazních prostředků se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (např. rozhodnutí ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115 a rozhodnutí ze dne 21. 6. 2007, čj. 1 As 16/2007-106) z této judikatury vyplývá, že úřední záznam nemůže obstát jako jediný či hlavní důkaz ve správním řízení. V nyní projednávané věci je však zřejmé, že

skutkový stav byl zjištěn na základě obsáhlého dokazování a Záznam o poskytnutí údajů Ing. S. tak nebyl jediným důkazem, osvědčujícím zjištěný skutkový stav.

Stejný závěr učinil také nalézací správní orgán, který použití tohoto důkazního prostředku obsáhle vyargumentoval na straně 34 rozhodnutí. Žalovaný se s postupem správního orgánu prvního stupně ztotožnil na straně 20 a 21 rozhodnutí.

Žalobce v souvislosti s výpovědí Ing. S. namítl, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho odvolací námitkou, když nezdůvodnil, proč nepovažuje výslech Ing. S. za nutný. Toto však nebylo předmětem dané odvolací námítky, žalobce v odvolání pouze uvedl, že Ing. S. je jedním z osob obviněných v trestním řízení a jako obviněný odmítl vypovídat ve správním řízení.

Žalovaný na toto reagoval v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že s absencí této výpovědi se správní orgán prvního stupně vypořádal.

Krajský soud v uvedeném konstatování nevidí nedostatečné odůvodnění, žalovaný tímto sdělením reagoval na pouhé konstatování žalobce v odvolání. Žalobce toto své konstatování uvedené v odvolání nijak blíže nerozvedl, žalovaný tudíž neměl důvod se tímto blíže zabývat.

Skutečnost, že k vytěžení Ing. S. v rámci záznamu o poskytnutí informací došlo bezprostředně po nehodě (dne 15. 10. 2014) neznámá, že by toto poskytnutí informací nemělo váhu. Žalobce toto své tvrzení navíc nijak nezdůvodnil. Krajský soud má naopak za to, že díky této bezprostřední návaznosti měl svědek uchované v paměti všechny detaily vztahující se k předmětným stavebním pracím a okolnostem nehody.

Pokud nalézací správní orgán v odůvodnění rozhodnutí zmínil, že s obsahem trestního spisu je seznámen, neznámá to, že správní orgán vycházel z podkladů obsažených v tomto trestním spisu. Z obsahu prvoinstančního rozhodnutí nevyplývá jediný důkaz či podklad, který by byl opatřen z trestního řízení. Žalobce toto své tvrzení nijak neprokázal, pouze v obecné rovině uvedl, že z trestního spisu bylo vycházeno, aniž by jím správní orgán provedl důkaz.

Za situace, kdy byl skutkový stav věci ve vztahu ke skutečnostem prokazovaným v daném správním řízení zjištěn bez pochybností, není důvod, aby správní orgán vyčkával výsledků trestního řízení, které, jak již bylo soudem uvedeno, je založeno na jiných premisách a jsou v něm prokazovány odlišné skutečnosti.

Správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav dostatečně a řádně zdůvodnily závěry plynoucí z provedeného dokazování. Stejně tak bylo z jejich strany zdůvodněno, proč nebylo přistoupeno k provedení některých žalobcem navržených důkazů včetně důkazů opatřených v trestním řízení.

Námitka není důvodná.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí způsobuje dle žalobce také nedostatečné zdůvodnění závěru správních orgánů, podle kterých byla dotyčná stavba jediným pracovištěm.

Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se touto problematikou obsáhle zabýval na straně 14 a 15 rozhodnutí. Správní orgán komplexně zhodnotil právní úpravu a dospěl k závěru, že pojem „pracoviště“ nemá legální definici. Z pohledu BOZP je však nutné přihlídnout ke konkrétním okolnostem dané věci, z nichž vyplývá, že se jednalo o pracoviště jediné, neboť zaměstnanci obou zhotovitelů se mohli pohybovat v celém prostoru,

bez toho aniž by museli být před vstupem za hranici objektu druhého zhotovitele proškolení o BOZP. Činnosti v obou objektech ovlivňovaly pracovní podmínky a bezpečnost práce osob pracujících na obou objektech.

Žalovaný na závěry prvostupňového orgánu odkázal a vyzdvihl skutečnost, že činnost na obou objektech vzájemně ovlivňovala pracovní podmínky, jakož i bezpečnost práce. Zaměstnanci obou zhotovitelů se mohli pohybovat po celém prostoru, jak dokládá například činnost bagristy či příchod pracovníků pracujících pod mostem, kteří nutně museli projít přes most.

Oba správní orgány poukázaly na výpovědi svědků, kteří se ztotožnili v tom, že obecně byly oba objekty vnímány jako jedno pracoviště.

Krajský soud se s odůvodněním správních orgánů plně ztotožňuje, byť pojem pracoviště nemá konkrétní zákonné vymezení, je nutné k němu přistupovat optikou konkrétního případu. V nyní projednávané věci je předmětem řízení porušení předpisů týkajících se bezpečnosti práce. Z hlediska bezpečnosti práce je třeba přistoupit k řešení otázky počtu pracovišť. Tvrzení žalobce, dle něhož se jedná o pracoviště dvě, vychází toliko z obsahu projektové dokumentace, kde jsou graficky odděleny dva objekty. K tomuto oddělení zřejmě došlo v důsledku toho, že stavební práce jsou vykonávány dvěma zhotoviteli a projekty byly zpracovány dvěma projektanty. Žádná další skutečnost nespovídá tomu, že by se jednalo o pracoviště dvě.

Z reálného fungování stavby naopak vyplývá, že docházelo k prolínání činností a bezpečnosti práce na stavbě, o čemž nakonec svědčí i pád mostu spojený s ohrožením života a zdraví všech přítomných zaměstnanců o prolínání činností a vzájemném pohybu zaměstnanců pod mostem i na něm svědčí např. i situace, kdy bagrista sešel z horní části mostu pod něj, aby informoval pracovníky pod mostem, že na tomto místě v době vytrhávání zábradlí nemohou setrvat (viz svědecká výpověď J.B.). Stejně tak zaměstnanci žalobce logicky museli přicházet a odcházet do práce přes objekt mostu. Ze všech okolností plyne, že pracovní prostor, v němž se pohybovali zaměstnanci obou zhotovitelů je nutno ve vztahu k ochraně životů a zdraví zaměstnanců vnímat jako jedno pracoviště.

Tomuto závěru svědčí i svědecké výpovědi. Ze sdělení M. V., koordinátora BOZP vyplývá, že koordinátoři most vnímali jako jedno pracoviště, staveniště, bez ohledu na projektové rozdělení na dva stavební objekty. Z výpovědi Ing. L., technického dozoru investora stavby, vyplývá, že si všichni byli vědomi toho, že SO 202 znamená most jako celek, bez ohledu na jeho rozdělení dle projektové dokumentace, tak tomu rozuměli i zúčastněné osoby. K rozdělení stavby na dva objekty došlo pouze z důvodu dvou rozdílných osob projektantů, mezi nimiž neprobíhala koordinace. Z výpovědi Ing. S. bylo dále zjištěno, že žádná pravidla zakotvující pohyb zaměstnanců stanovená nebyla, z čehož vyplývá, že se zaměstnanci mohli pohybovat po celém staveništi, bez toho aniž by museli být před vstupem za hranici nad mostní konstrukci znovu proškolení z BOZP, neboť by tak vstupovali na druhé pracoviště.

Všechny uvedené indicie směřují k závěru, že se reálně jednalo o pracoviště jediné, které bylo pouze v projektové dokumentaci rozděleno na dva objekty.

Žalobce tuto námitku dále rozmělnuje tím, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je dána nedostatečným zdůvodněním žalovaného, který dle názoru žalobce neodůvodnil, že se pracovníci mohli pohybovat po celém staveništi.

S tímto krajský soud nemůže souhlasit, když žalovaný na straně 14 rozhodnutí ve druhém odstavci jasně uvádí, z čeho dovozuje možnost pohybu pracovníků po celém staveništi.

V této souvislosti krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám, v nichž je opakovaně namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění, odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí ze dne 17. 1. 2013 č.j. 1Afs 92/2012 – 45, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „[...] nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.“

Krajský soud v intencích citovaného rozhodnutí považuje shora zmíněné odůvodnění správních orgánů, tedy i rozhodnutí žalovaného, za dostatečné a přezkoumatelné, jak již zdůvodnil shora. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí, které tvoří jeden celek, jsou zřejmé důvody, pro které je předmětné pracoviště jediným pracovištěm.

Žalobce dále nesouhlasí se závěry žalovaného o objektivní odpovědnosti za správní delikty, když tvrdí, že i v případě správních deliktů by mělo být zkoumáno zavinění, tedy vnitřní psychický stav pachatele k jednání.

Uvedenou žalobní námitku musí krajský soud zcela odmítnout, neboť u právnických osob je odpovědnost za správní delikty založená zásadně bez ohledu na zavinění, vždy na objektivní odpovědnosti (srov. HENDRYCH, D. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 420).

Uvedený závěr lze nalézt také ke komentáři k zákonu o inspekcí práce, kde se uvádí: „Proto při uplatňování odpovědnosti právnické osoby a podnikající fyzické osoby se nebude zkoumat, zda jednání, kterým byla porušena právní povinnost, bylo právnickou osobou (podnikající fyzickou osobou) zaviněno.“ (KOTTNAUER, A., KUBÍČKOVÁ, D. Zákon o inspekcí práce s komentářem. 1. vydání. Praha: ASPI, 2006, s. 153).

K objektivní odpovědnosti právnických osob za správní delikty se opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, a to např. v rozhodnutí ze dne 2. 6. 2010 č.j. 6Ads 171/2009 – 60, v němž uvedl: „Koncepte objektivní odpovědnosti správního deliktu neklade povinnost správním orgánům zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením nebo nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, pak je naplněna objektivní stránka správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt postačí prokázání těchto porušení.“

Správní orgány tudíž neměly povinnost zabývat se otázkou zavinění žalobce.

Žalobce dále uvádí, že povinností správního orgánu v rámci rozhodování o vině bylo jasným a prokazatelným způsobem prokázat, že žalobce nečinil vše, co od něj bylo možno spravedlivě požadovat.

Ani s tímto výkladem zákona se krajský soud neztotožňuje. Žalobce uvedeným tvrzením v podstatě uvádí, že je to správní orgán, kdo je povinen zkoumat a prokazovat, že na straně

žalobce nenastaly liberační důvody. Z dikce ust. § 36 odst. 3 zákona o inspekcii práce vyplývá, že je to právnická osoba, kdo musí prokázat, že vynaložila veškeré úsilí, které po ní lze požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Důkazní břemeno vztahující se k liberačním důvodům tak leželo na žalobci, který měl prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat.

Žalobce toto však v daném případě neprokázal, a proto byl uznán vinným z výše uvedených správních deliktů.

Námítka nebyla shledána důvodnou.

V další námitce žalobce opětovně zmiňuje spolupachatelství jednotlivých osob účastných na provádění předmětné stavby (zaměstnanci zhotovitele a podzhotovitele, technický dozor investora, koordinátory BOZP). V této souvislosti je žalobcem namítáno rozložení rolí těchto subjektů, kdy jeden subjekt nemůže být odpovědný za činnost vykonávanou jiným z těchto subjektů.

K tomu krajský soud opakovaně uvádí, že v nyní projednávané věci není řešena otázka zavinění pádu mostu a případného spolupachatelství vztahujícího se k tomuto zavinění.

Povinnosti jednotlivých osob na stavbě se mohou prolínat a v některých případech i „zdvojit“, nicméně každá z těchto osob má při výkonu své práce jedinečné postavení, od něhož se odvíjí zákonem stanovené povinnosti, které musí plnit. Pokud tyto povinnosti nejsou plněny, je tím založena odpovědnost této osoby za jejich neplnění bez ohledu na to, že jiná osoba si své povinnosti plnila či rovněž neplnila. Žalobce v pozici zaměstnavatele byl povinen dodržovat požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci předmětné stavby, pokud tyto povinnosti neplnil, zakládá to pouze jeho odpovědnost za porušení těchto povinností.

Dodržování uvedených povinností na úseku bezpečnosti ochrany a zdraví při práci je zákoníkem práce uloženo přímo zaměstnavateli. Tato koncepce odpovídá principu, který nastolila harmonizační směrnice Rady ES 89/391/EEC ze dne 12. 6. 1989 o zavádění opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví zaměstnanců při práci, která v článku 5 odst. 1 stanoví - „Zaměstnavatel je povinen zajistit bezpečnost a ochranu zdraví zaměstnanců s ohledem na všechna hlediska týkající se práce.“

Krajský soud k tomuto dále poukazuje na závěry učiněné zdejším soudem v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2017 č.j. 51A 26/2016 – 61, kde bylo konstatováno: *“Krajský soud dále konstatuje, že plnění povinností jednotlivých subjektů na sebe vzájemně navazuje a doplňuje se, pokud tedy dojde k porušení povinností jedním ze subjektů, může na to navázat porušení povinností také dalším subjektem. Nicméně tím se nezabavuje odpovědnosti subjekt, který porušil své povinnosti v návaznosti na neplnění povinností jinými subjekty. Pokud totiž subjekt shledá, že nedochází k řádnému výkonu povinností, je vždy zapotřebí aktivního jednání. Nelze tolerovat pasivní postoj subjektu, který neplní své povinnosti v návaznosti na neplnění povinností jinými subjekty, neboť jeho činnost, pokud neplní svůj účel, tím postrádá smysl. I neplnění některých povinností ze strany subjektů odlišných od žalobkyně nemohlo mít tudíž za následek, že by žalobkyně byla zbavena své objektivní odpovědnosti, neboť měla aktivně postupovat ve své činnosti tak, aby zajistila bezpečnost pracovníků. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 12. 2. 2014, č.j. 6 Ads 63/2013-63 judikoval: „Jejich vlastní odpovědnost (hlavního dodavatele stavby, koordinátor BOZP) za přijetí potřebných opatření k prevenci rizik je na stěžovatelčině odpovědnosti nezávislá a stojí vedle ní...“ Z uvedeného je naprosto zřejmé, že nelze vázat objektivní odpovědnost žalobkyně za správní delikt na odpovědnost jiných subjektů, které se účastnily stavby.“*

Krajský soud se s uvedenými závěry i v této věci zcela ztotožňuje.

Žalobce porušil povinnosti uložené mu zákonem, a to bez ohledu na porušení či neporušení povinností jiných subjektů.

Námítka nebyla shledána důvodnou.

Žalobce dále odmítl závěr, že by nepředcházel rizikům. V této souvislosti poukázal na telefonát Ing. S. s Ing. B., ve kterém jej upozornil na skutečnost, že se pod mostem nachází zaměstnanci žalobce. Žalobce nemohl zabránit tomu, že zhotovitel vyslal na vedlejší pracoviště k plnění pracovních úkolů jiného podzhotovitele.

K naplnění skutkové podstaty správního deliktu na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce ze strany žalobce se krajský soud podrobně vyjádřil v rámci vypořádání žalobní námítky týkající se naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu a uvedení konkrétního pochybení žalobce.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu tohoto správního deliktu, neboť nepředcházel hrozícím rizikům, pokud jako zaměstnavatel nedodržel požadavky kladené na bezpečnost a ochranu zdraví při práci při realizaci rekonstrukce mostu ve Vilémově z hlediska předcházení rizikům vzájemného působení činností prováděných na staveništi či v jeho těsné blízkosti, neboť neuplatnil povinnosti zaměstnavatele z hlediska soustavného vyhledávání nebezpečných činitelů a podcenil riziko vzniklé činnostmi druhého zhotovitele.

Splnění této povinnosti nemůže být založeno pouhým telefonátem stavbyvedoucího žalobce zaměstnanci druhého zhotovitele. Ve správním řízení navíc nebylo prokázáno, že by k tomuto telefonátu skutečně došlo, jeho realizaci potvrzuje sdělení Ing. S. v rámci Záznamu o podání informací, naproti tomu Ing. B. naopak v rámci své svědecké výpovědi uvedl, že mu toto sděleno nebylo.

Dle žalobce v řízení nebylo prokázáno, že Ing. S. nevyhledával hrozící rizika. To však není předmětem správního řízení, jeho předmětem bylo mimo jiné zjistit, zda žalobce dostal své povinnosti tato rizika vyhledávat. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobce této své povinnosti dostal, a to ani prostřednictvím Ing. S. jako svého stavbyvedoucího.

V řízení bylo prokázáno, že žalobce nevyhledával nebezpečné činitele, podcenil riziko souběžně vykonávané činnosti druhého zhotovitele, se kterým prokazatelně nijak nekomunikoval. Provedeným dokazováním bylo objektivizováno, že žalobce nikoho o jím zahájených pracích pod mostem neuvědomil. Nemohlo tudíž dojít ke koordinaci činností obou zhotovitelů na stavbě, když ti spolu nijak nekomunikovali. Ing. S. sice tvrdil, že Ing. B. na činnost svých zaměstnanců pod mostem upozornil, avšak poté když viděl, že na jeho sdělení nebylo nijak reagováno, již dále nezakročil a vzniklou situaci neřešil. Žalobce měl možnost předejít hrozícímu nebezpečí, pokud by např. uvědomil druhého zhotovitele o jím prováděných pracích a jejich charakteru a s tímto se mohl domluvit na eventuelní návaznosti těchto prací, které neměly být vykonávány souběžně, neboť by mohlo dojít k ohrožení zaměstnanců obou zhotovitelů. Žalobce stejně tak mohl uvědomit technický dozor investora stavby, jehož prostřednictvím by byly práce koordinovány a který by určil pořadí vykonávaných prací. Žalobce případně mohl svůj postup a jeho rizikovost ve vztahu k práci druhého zhotovitele konzultovat s koordinátorem BOZP. Žalobce však nic z tohoto neučinil a žádným způsobem se ani nepokusil vyhledat nebezpečné činitele a podcenil riziko prací druhého zhotovitele.

Nalézací správní orgán se s tímto postupem žalobce vypořádal na straně 26 až 28 rozhodnutí, kde vyčerpávajícím způsobem popsal postup žalobce, který vždy komentoval v souvislosti s porušením jeho povinnosti soustavného vyhledávání nebezpečných činitelů. Nalézací správní orgán dostatečně prokázal naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce ve spojení s § 3 odst. 2 písm. n) zákona č. 309/2006 Sb.

Napadené rozhodnutí je dle žalobce nedostatečně odůvodněné také ve vztahu k porušení povinnosti žalobce zajistit, aby jeho pracovníci nebyli ohroženi padajícími předměty. K tomu však v daném případě dle žalobce nedošlo, neboť spadl celý most a správní úřad by tak musel určit odpovědnost za pád mostu jako takového.

Krajský soud na tomto místě opětovně připomíná, že správní řízení nebylo vedeno z důvodu pádu mostu a nebylo zde řešeno, kdo a do jaké míry byl za jeho pád odpovědný. Předmětem tohoto správního řízení bylo porušení předpisů týkajících se BOZP ze strany žalobce jako zaměstnavatele.

Žalobci je kladeno za vinu, že se dopustil správního deliktu podle § 30 odst. 1 písm. s) zákona o inspekci práce tím, že porušil povinnosti týkající se organizace práce a pracovních postupů stanovené zákonem č. 309/2006 Sb., když neorganizoval práci a nestanovil pracovní postupy tak, aby byly dodržovány zásady bezpečného chování na pracovišti a aby zaměstnanci nebyli ohroženi padajícími nebo vymrštěnými předměty. Tímto jednáním bylo porušeno ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 309/2006 Sb. Ve spojení s ust. § 102 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce.

Žalobce tvrdí, že z jeho strany byla přijata odpovídající opatření, neboť k žádnému pádu předmětu nedošlo.

K tomuto krajský soud zdůrazňuje, že pouhá skutečnost, že k žádnému pádu předmětu dle tvrzení žalobce nedošlo, neznamená, že žalobce přijal odpovídající opatření, aby tomuto ohrožení předešel.

Krajský soud se navíc neztotožňuje s názorem žalobce, podle kterého k žádnému pádu předmětů z mostu nedošlo. Skutečnost, že mostní konstrukce spadla celá, neznamená, že nedošlo k pádu předmětu. Krajský soud nevidí důvod, proč by tím padajícím předmětem nemohl být samotný most. Zákon neobsahuje taxativní výčet padajících předmětů, tudíž není vyloučeno, aby takovým předmětem byla mostní konstrukce.

Povinnost žalobce v daném případě spočívala v tom, že měl předvídat hrozící nebezpečí pádu a tomu z hlediska zajištění bezpečnosti svých zaměstnanců předcházet. Ze sdělení Ing. S. vyplývá, že si byl vědom, že na mostě souběžně se zaměstnanci žalobce, kteří se nacházeli pod ním, pracuje technika druhého zhotovitele, přičemž se jednalo o těžkou techniku v podobě bagru a naložených nákladních vozidel. Sama tato skutečnost připouštěla možnost pádu předmětů z mostu, kdy tímto předmětem mohla být např. zemina padající z nákladního vozidla či padající během nakládání na nákladní vůz bagrem, či pád samotného bagru nebo vozidla. K pádu mohlo dojít také ze strany podlaží, na kterém technika pracovala, které nemuselo vydržet její těžký nápor. S ohledem na preventivní povahu bezpečnostních předpisů měl žalobce předvídat možnost pádu kteréhokoliv z předmětů na mostě a konečně i celého mostu a měl s tímto kalkulovat, a to např. prostřednictvím koordinace svých prací s druhým zhotovitelem či s koordinátorem BOZP nebo i s technickým dozorem investora. Pokud Ing. S. viděl, že druhý

zhotovitel nereagoval na jeho telefonické sdělení, bylo jeho povinností zakročit, a to kupříkladu odvoláním zaměstnanců žalobce z prací pod mostem.

Ze strany žalobce však nedošlo k žádné reakci, žalobce se žádným způsobem nepokusil předejít nebezpečí ohrožení padajícími předměty. Skutečnost, že došlo k pádu mostu, nikoliv např. kamení, nemění nic na jeho povinnosti tomuto nebezpečí předcházet, když tato povinnost má preventivní charakter. Zvýšené nebezpečí pádu předmětů nelze omezit pouze na dobu vytrhávání zábradlí z mostu, nýbrž na celou dobu, kdy docházelo k výkonu stavebních prací zaměstnanci žalobce.

Správní orgán prvního stupně prokázal porušení této povinnosti žalobcem na straně 29 až 30, kde se naplněním této skutkové podstaty správního deliktu zabýval.

Ze všech uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce porušil svou povinnost soustavně vyhledávat nebezpečné činitele, což bylo prokázáno i v řízení před správními orgány.

Žalobce dále namítl, že jeho povinností nebylo seznamovat zaměstnance s obsahem technologického předpisu týkajícího se bouracích prací, neboť tyto práce prováděny nebyly a pokud měly být prováděny, pak ne všemi zaměstnanci. Žalobce se tak nemohl dopustit správního deliktu spočívajícího v neseznámení pracovníků s technologickým předpisem.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce platí, že zaměstnavatel je povinen zajistit zaměstnancům, zejména zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přiděleným k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že jediným dokumentem obsahujícím skutečnosti týkající se bouracích prací je Technologický předpis – bourací práce „II/345 Golčův Jeníkov – Chotěboř SO 202 – Rekonstrukce mostu ev. č. 345 – 002 přes potok v městysi Vilémov“ zpracovaný R.L., přezkoumaný Ing. J.S. a schválený Ing. F.L., zaměstnanci žalobce. Tento předpis měl dle popisu určit pracovní postupy pro provádění bouracích prací na uvedené stavbě. Předpis dále obsahuje stručný popis charakteru prováděných bouracích prací, a to jednak v případě demolice přechodových oblastí a jednak v případě demolice železobetonových konstrukcí.

Z průběhu stavebních prací vyplývá, že stavební práce pod mostem byly započaty dne 7. 8. 2014 (viz stavební deník žalobce), kdy byli zaměstnanci seznámeni s pracovištěm, ve dnech 9. a 10. 8. 2014 probíhaly úpravné práce terénu, demolice přechodových oblastí začala dne 14. 8. 2014. Demolice přechodových oblastí znamená destrukci přechodů mezi silnicí a mostem, na tomto místě tedy prokazatelně začaly bourací práce, jak vyplývá i z popisu bouracích prací v technologickém předpisu. Zaměstnanci žalobce tak měli být s technologickým předpisem týkajícím se bouracích prací seznámeni nejpozději ke dni 14. 8. 2014, tedy před zahájením bouracích prací žalobcem. Žalobce byl povinen seznámit s obsahem tohoto předpisu všechny zaměstnance, kteří se na bouracích pracích podíleli. Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že se na bouracích pracích podíleli všichni zaměstnanci žalobce, a tudíž měl být s předpisem seznámen každý z nich.

S ohledem na skutečnost, že bourací práce byly v obecné rovině popsány pouze v jediném dokumentu žalobce, a to ve zmiňovaném technologickém předpisu, bylo povinností žalobce své zaměstnance s tímto předpisem seznámit, neboť pouze na základě něj bylo možno vyhodnotit rizika spojená s bouracími pracemi. Povinnost žalobce seznámit své zaměstnance s technologickým předpisem vztahujícím se k bouracím pracím vyplývá z jeho povinnosti seznámit zaměstnance s riziky prováděné práce. Tato rizika, s ohledem na obsah ostatních dokumentů, lze dovodit pouze z jediného dokumentu žalobce, a to z technologického předpisu k bouracím pracím. Toto však žalobce neučinil, z výpovědi svědka P. dokonce vyplývá, že pracovníci získávali informace o tom, jak mají v pracích postupovat dál pouze od jiných pracovníků, kteří je instruovali. Žalobce své zaměstnance s riziky bouracích prací neseznámil, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce.

Žalobce dále namítl nesprávné hodnocení výpovědi svědka R. ze strany žalovaného. Tento svědek dle žalobce potvrdil, že seznámení pracovníků s předpisy BOZP proběhlo.

Z výpovědi tohoto svědka vyplývá, že školení BOZP proběhlo ve stavební buňce stavbyvedoucího, přičemž trvalo 3 minuty.

Školení BOZP tak sice proběhlo, jak tvrdí žalobce, nicméně o jeho kvalitě a přínosnosti lze mít s ohledem na délku jeho trvání značné pochybnosti.

Krajský soud připouští, že závěry správního orgánu, podle kterých byla bezpečnost práce odsunuta na okraj zájmu žalobce s ohledem na časový skluz stavebních prací, nejsou ničím podložené, nicméně tato skutečnost nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Stejný závěr lze učinit i ve vztahu k tvrzení správního orgánu týkajícího se Ing. S. Správní orgán ve vztahu k jeho náčrtku prací pod mostem uvedl, že byl sestavován „na koleně“. Tato skutečnost však neznamená, že by Ing. S. nebyl kvalitním a schopným stavbyvedoucím. Toto nebylo ze strany správních orgánů uvedeno ani naznačeno.

Žalovanému nelze vyčítat, že se s těmito skutečnostmi nijak nevypořádal. Krajský soud ve vztahu k těmto námitkám opětovně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č.j. 1Afs 92/2012 – 45, podle kterého není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat.

Poslední žalobní námitkou žalobce rozporuje výši uložené sankce, která je dle jeho názoru nepřiměřená, a to i s ohledem na její preventivní funkci a s ohledem na výši sankcí uložených ostatním subjektům.

Žalovaný správní orgán napadeným rozhodnutím snížil sankci uloženou prvostupňovým orgánem ve výši 1.186.000 Kč na částku 650.000 Kč, přičemž takto učinil na základě přehodnocení funkce sankce, která na rozdíl od represivní funkce dle prvoinstančního orgánu, má plnit funkci preventivní.

Žalobci tato sankce není ukládána za pád mostu ve Vilémově, nýbrž za nesplnění povinností kladených mu zákonem v oblasti BOZP.

K přiměřenosti sankce se vyjádřil Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí ze dne 4. 6. 2014 č.j. 11Ad 16/2013 – 41 (dostupném na www.nssoud.cz), kde uvedl: „*Hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata správního deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.*“

Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná o oblast, která je důležitá pro ochranu života a zdraví osob a pochybení ve vztahu k této oblasti může mít závažné následky, jeví se krajskému soudu uložená pokuta za zcela přiměřenou, odpovídající závažnosti žalobcových pochybení.

Výše pokut uložených dalším subjektům není pro stanovení výše sankce žalobci relevantní, a to s ohledem na individuální charakter sankce, která reflektuje mimo jiné i majetkové poměry subjektu.

Pokuta uložená ve spodní polovině zákonné sazby, jejíž horní hranice činí až 2.000.000 Kč, se krajskému soudu s ohledem na výše uvedené závěry, jeví jako zcela přiměřená, odpovídající okolnostem dané věci i majetkovým poměrům žalobce. Správní orgány výši pokuty dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Krajský soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 28. března 2018

JUDr. Marie Trnková, v. r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
P. J.